

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Pars posterior: eâdem in causâ, sibi Judicis ac vindicis partes,
adversus semetipsum sumere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Et similem in sensum incidisse video Ludovicum Blosum, dum peccatorem ad DEUM conversum ita loquentem inducit: *Heu infelix ego, non veritus sum tanta illa perpetrare scelera, quae dilectus filius tuus tantis cruciatibus diluit atque expiavit. Non peto, Domine, ut mala quae commisi inulta maneant. Prorsus ulciscere in me injurias, quas intuli tibi: quandoquidem humiliter me submitto flagellis misericordiae tuae.*

Aliàs denique potes te ipsum, quasi qui aliunde habendo non sis, imaginariae satisfactionis specie, ipsi Christo in servum obstrictissimum contradere, & verè servum, ut quem pro sua benignitate, cum perdere posset, tamen servare maluerit, neque interim sibi gratis te quaesierit, sed magno emerit pretio sanguinis sui.

Postulabis igitur, ut tanquam servum malum, te viculis timoris atque amoris sui constringat, & ne quàm effugere possis, insuper ad suam crucis truncum alliget, futurum aeternum mancipium gloriae suae. Imprimat denique atque inurat sua stigmata fronti tuae, & notas servitutis indelubiles; ut consentaneè ad id quod ait Apostolus empta cum sis pretio magno, glorifices & portes DEUM in corde & corpore tuo.

§. 2.

Pars posterior: eadem in causâ, sibi iudicis ac vindictis partes adversus semet ipsum sumere.

POSTERIOR actus est, ut non jam corâ DEO, sed intus apud nosmet ipsos, sive in secreto foro nostrae conscientiae, indignissima Unigeniti nece nos accusemus; ipsi eam indigni facti certissimi testes, ipsi justi iudices, ipsi tantae injuriae vindictes, & cõmeriti eâ causâ supplicij, ipsi de nobis severi exactores simus. Quâ etiam arte nobis suggerit S. Bonaventura, dum ita loquitur: *Contra nostram pravam nequitiâ amorem*

mur, & nos ipsi nostri iudices simus; vindicemus in nobis injuriam Domini nostri, & quantum possumus, nos conculcemus; dicentes unusquisq; intra se: Ego ille qui contempsi Dominum DEUM, & pro quo mortuus est Dominus meus JESUS. Jam horrent me vestimenta mea: & mirum videtur, quomodo me non detestatur omnis creatura; quia omnium Creatorem contempsi. Et infra: Mihi videtur (inquit) quod tota hujus mundi machina post me & contra me nefandum proclamet, & dicat: Iste est ille, qui Dominum DEUM nostrum contempsit, & contemnit. Iste est; iste est, &c. Pergit enim pluribus sub peccatoris persona demonstrare, quomodo contra se sigillatim insurgant creaturæ omnes, & magnis clamoribus universæ sese ad eum disperdendum incitent: unde ad extremum territus exclamat: Heu, heu miser, quid faciam? quod ibo, quia omnia contra me sunt armata? Tum verò ad eam, quam modò proponimus, DEUM placandi artem conversus: Scio, quid faciam, inquit. Contra me ipsum ego ipse armabor, & ero, præ cæteris crudelior mihi & severissimus Judex. Afficiam me undiq; penalitatibus & angustijs, & me tanquam lutum fetidissimum conculcabo, & abominabor me sicut stercus, & intolerabilis ero mihi met ipsi. In mea confusione, & dejectione & conculcatione, sive à me, sive ab alijs illata tarabor, & exultabo cum apparuerit ignominia mea. Et quia non sufficio me detestari, contra me universum cæcum creaturarum congregabo, & à quolibet confundi & puniri desiderabo, quia earum contempsi creatorem. Hæc & multò plura Doctor Sèraphicus eo loco, profusè accommodatè in rem nostram.

Porrò capite superiori à nobis memorata B. Catharina Adorna, ad idem propositum audita est aliquando dicere: si fieri posset, ut omnium tormenta SS. Martyrum, ipsasq; etiam inferorum pœnas pro Dei amore sustinuissèm; id omne, quod quidem ad Deo satisfaciendum attinet, pro nihilo, & (ut ipsa loquitur in mentis excessu) quædam veluti
 Iii
 ipfius

P. 1. Stim. a.
7. grad. 7.

Vit. c. 9.

ipſius DEI injuria, habendum eſſet, collatum ad eum amorem, quo immenſa illa bonitas, nos primùm creavit, tum etiam recreavit atque redemit. Quid autem altera illa. *L. 1. Sit. c. 14.* Chriſto dilecta vidua, Maria Raggia? cujus is fuiſſe probatur æſtus atque ardor animi, tam incenſum Chriſto amore ſui paſſo ſatisfaciendi deſiderium; ut non tantùm opere ejus gratiã membratim minutatimq; concidi, verùm etiam amiſſa membra deinde ruruſum recipere, ac morte ſapius repetitã vitam iterare, quò ſapiùs pro dilecto pati & excarnificari poſſet.

Verùm iſtiusmodi grandia & inſolentia vota, grandibus item animabus, & excelsis mentibus relinquuntur. At tamen, quæ meæ hic partes ſunt, in intimo conſcientiæ tribunalis, me (uti dicebam) tanti criminis compertum habere, inquam fuiſi divini ſanguinis, ſeverum in memet excubo judicium, me ipſum inceſſam, in me armabor, in me ſæviam, & quã fas erit crudelitate, vindicandis in me Domini mei injurijs, juſtas ipſe de meis manibus poenas expoſcam. Atque utinam, non pro meis tantùm, ſed pro mundi totius ſcleribus, quæ Deo meo crucem fixere, ſatisfacere poſſim! Utinam in hoc funeſtum caput inſurgat omniuniverſi natura, & omnium vice in me omnium nequiſſimum concitata, de me uno ultionem reperat indigniſſime ceſſi Domini ac Creatoris ſui.

Sed quando jam eo rigore nobiſcum non agis, optime Jeſu, ſolo contriti cordis ſanguine, & promptã tibi ſervendi mente contentus; concede id ſaltem, ut vel eã quam dixi contemplatione, mei contemptu, oppreſſione, omnino vexatione gaudeam; & quidquid adverſi acerbive in me, ſive à Patre tuo, ſive ab hominibus, ſive ab alia quacunque natura, incurrerit; id tanquam divinæ ultionis particulam de hoc reo expetitam interpretans, læter vel ſic de me tantillam præſtari ſatisfactionẽ, tibi Deo meo malitiã meã tam atrociter læſo atq; offenſo. Atq;

Atq; hæcenus de confutionis & satisfactionis exercitijs. Quinquã animam jam Christum amantem; eiq; placere sollicitam, juvabit equidem (ut partim jam fecimus) cogitationes hujusmodi in amoris deniq; argumenta reflectere, & ad his austerioribus affectibus in illos suaviores revolvi; optimũ ac indulgentissimum Redemptorem laudando; gratias habendo, ejusq; immensam eomendando misericordiam, quod non modò pro te crucifigi & mori voluerit, sed te summè ingratum, & beneficio inæstimabili nihil nisi peccata atque offensas rependentem, etiam sustinuerit; & quando non mortem sed vitam desiderat peccatoris, amabilibus ejus obsequijs æternũ te mancipando, atque ad crucem quotidie ferendam, ad assiduum mortificationis studium, quasi longum amoris martyrium, tantissæ saltem satisfactionis nomine, hilarè te offerendo. De quo ita S. Bernardus in Meditationibus: *Fudit ipse lacrymas pro te; lava & tu per singulas noctes lectum tuum, cordis compunctione & lacrymarum assiduitate. Fudit ipse sanguinem suum, funde & tu tuum, quotidiana corporis afflictione. Quem si semel ponere pro Christo non potes, saltem mitiori quodam sed longiori martyrio, pone.* Ita S. Bernardus.

Cap. 3.

Iii 3

PARS